

Co to jest duchowa adopcja?

Pełna poprawna nazwa brzmi: "Duchowa Adopcja Dziecka Poczętego Zagrożonego Zagładą". Nie jest to więc adopcja prawna dziecka po urodzeniu, pozbawionego opieki rodzicielskiej, do rodziny zastępczej, ale adopcja duchowa dziecka poczętego zagrożonego zabiciem w łonie matki. Wyrażana jest osobistą modlitwą jednej osoby o ocalenie życia dziecka wybranego przez Boga Dawcę Życia. Trwa przez 9 miesięcy, okres wzrostu dziecka w łonie matki. Zobowiązanie adopcyjne, poprzedza przyrzeczenie, które je utwierdza.

Istota Duchowej Adopcji wynika z osobistego: modlitewnego i uczynkowego wstawiennictwa do Jezusa Chrystusa osoby adoptującej duchowo, wstawiennictwo o pomoc w ratowaniu od zagłady jednego nieznanego, lecz wybranego przez Boga-Dawcę Życia zagrożonego aborcją dziecka. Trwa przez okres 9 miesięcy.

Zapraszamy do uczestnictwa we Mszach Świętych i przystąpienia do Sakramentów Świętych w poleconych intencjach. Zauważone błędy prosimy zgłosić w celu korekty.

PARAFIA RZYMSKOKATOLICKA MIŁOSIERDZIA BOŻEGO UL. GOŚCINNA 12, 84-120
CHŁAPOWO, TEL. 58 674 23 23 WWW.PARAFIA.CHŁAPOWO.PL

MISERICORDIA DOMINI

Druga Niedziela Wielkanocna czyli Miłosierdzia Bożego 08.04.18 r.

INTENCJE MSZALNE 09.04 – 15.04

Poniedziałek 9 kwietnia

17:00 + Tekla i Franciszek Bolda

18:00 + Bolesław w dniu urodzin i Anna Bigott

Wtorek 10 kwietnia

17:00 + Stanisław, Anna Czap i Stefania Nowik

18:00 + Jerzy

Sroda 11 kwietnia

17:00 – Srebrne Gody Agnieszki i Jana Styn

18:00 + Zygfryd oraz Rozalia i Feliks Buja

Czwartek 12 kwietnia

17:00 + Brunon Borski w 3 rocznicę śmierci

18:00 + Jan Glembin, rodzice i teściowie

Piątek 13 kwietnia

17.00 + Elżbieta Bolda w 3 rocznicę śmierci

18.00 + Marta, Małgorzata, Julianna

Sobota 14 kwietnia

17:00 + Roman Plinski

18:00 + Aleksandra Krukowska

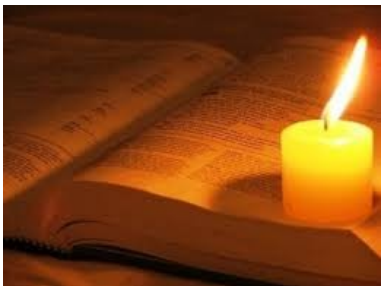
Niedziela 15 Kwietnia

08:00 + Dziadkowie: Jan i Franciszka

10:30 + Aleksandra, Józef Wittstock, Henryka, Franciszek

16:00 + Dziadkowie: Stefania, Michał

Druga Niedziela Wielkanocna czyli Miłosierdzia Bożego

1 CZYTANIE: (Dz 4, 32-35)

2 CZYTANIE: (1 J 5, 1-6)

EWANGELIA: (J 20, 19-31)

Evangeliczna wspólnota

W Dziejach Apostolskich są dwa krótkie teksty mówiące o szczęściu wspólnoty pierwszych chrześcijan (Dz 2, 42-47 i 4, 32-35). Szczęście to najdoskonalej oddaje zdanie: „Jeden duch i jedno serce ożywiało wszystkich wierzących”. Spotkałem szereg ludzi dobrej woli, którzy potraktowali tę wypowiedź św. Łukasza jako dowód możliwości istnienia na ziemi ewangelicznej wspólnoty „o jednym duchu i jednym sercu”. Często przeznaczali oni sporo czasu na jej poszukiwanie. Jedni chcieli ją dostrzec w małżeństwie, inni w rodzinie lub parafii, jeszcze inni w różnych grupach neokatechumenatu, charyzmatyków, ruchu odnowy, oaz... Poszukiwania jednak z reguły po pewnym czasie kończyły się rozczarowaniem. Wspólnoty „jednego ducha i jednego serca” nie znajdowali. Rozczarowanie niejednokrotnie prowadziło do zerwania z Kościołem, a nawet z Bogiem. Nieporozumienie wynika z jednostronnego odczytania tekstów Nowego Testamentu. Te dwa krótkie fragmenty Dziejów Apostolskich, mówiące o atmosferze życia pierwszych chrześcijan w Jerozolimie, są bowiem podobne do uśmiechu szczęścia małżonków, którzy z perspektywy lat wspominają swoje pierwsze dni po ślubie, dni uniesienia i oczarowania sobą; dni, w których faktycznie byli „jednego ducha i jednego serca”. Taka jednak sielanka zwykle nie trwa długo. Życie jest wymagające. Pojawiają się trudności, kłopoty, spiecia. O jedno serce i jednego ducha trzeba walczyć, a walka to długa i wcale nie łatwa. Podobnie było z chrześcijanami w Jerozolimie. Już w kilka lat po wniebowstąpieniu Mistrza Apostołowie musieli interweniować, by przewyciężyć pierwsze podziały. A poszło nie o co innego tylko, o dary i ich niesprawiedliwy podział (Dz 6, 1). Pęknięcie między chrześcijanami pochodzenia żydowskiego a chrześcijanami pochodzenia pogańskiego było głębokie i krwawiło całe pokolenia. Już z końcem lat trzydziestych, w czasie kamienowania Szczepana, trudno mówić o jednym duchu i jednym sercu jerozolimskiej wspólnoty chrześcijan.

Ktokolwiek uważnie czyta Listy św. Pawła, z łatwością zauważy, że powodów do rozbicia wśród chrześcijan było znacznie więcej. W Koryncie kłócono się o przynależność do wybitnych osobistości apostołowskiego Kościoła — Pawła, Piotra, Apollosa. Gałacjanie chcieli zmuszać innych do zachowywania Mojżeszowego Prawa, Tessaloniczanie niechętnie imali się pracy itp.

Tak więc już nowotestamentalne teksty natchnione mówią nie tylko o ideale ewangelicznej wspólnoty jednego ducha i jednego serca, ale i o jej realizmie. A realizm ten polega na twórczym wysiłku, by wspólnymi siłami budować dom oparty o prawo miłości. Życie ewangeliczne rozwija się na styku ideału i przeciętności. Podobnie jak życie biologiczne rozwija się na styku ziemi z ciepłymi promieniami słońca. Życia nie ma ani głęboko w ziemi, ani daleko od ziemi. Życie wyrasta z ziemi i kieruje się ku słońcu. Wyrastanie ponad ziemię, w stronę słońca, przy równoczesnym mocnym zakorzenieniu w ziemi, stanowi tajemnicę życia.

Życie Boże w ewangelicznej wspólnocie rozwija się na styku doczesności — z wszystkimi zagrażającymi wspólnocie wymiarami słabości człowieka: jego egoizmu, ociężałości i wygodnictwa — z ową potężną siłą, jaką jest miłość Boga. Wspólnota ewangeliczna żyje wiarą i miłością jej członków. Zniechęcenie i rezygnacja z trudu budowy wspólnoty jest znakiem słabości tego, kto się zniechęca. To jego słaba wiara zagraża wspólnocie. To on gasi jej ducha i dzieli serce. Chrystus nie mówi o możliwościach stworzenia idealnej wspólnoty na ziemi. Mówi o niej zawsze bardziej jako o zadaniu niż o rzeczywistości, o potrzebie podejmowania ciągłego wysiłku na rzecz umacniania więzów miłości między ludźmi. Ideał jest potrzebny jako ziemia obiecana, do której dążymy. Tylko takie spojrzenie gwarantuje sukces w pracy nad doskonaleniem własnego małżeństwa, rodziny czy parafii. Tylko przy takim podejściu nie grozi pokusa rozczarowania czy zniechęcenia. Trudności na drodze budowy ewangelicznej wspólnoty są nieuniknione, a człowiek wzrasta i staje się coraz wartościowszym jej członkiem, w miarę jak te trudności pokonuje.

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE **NA II NIEDZIELE WIELKANOCNA CZYLI** **MIŁOSIERDZIA BOŻEGO** **08 KWIETNIA 2018 r.**

Obchodzimy dziś uroczystość odpustową Miłosierdzia Bożego. Z tej okazji Słowo Boże podczas Mszy świętych głosi ks. zmartwychwstaniec. Zapraszam dziś na 15.30 na uroczyste odśpiewanie Koronki do Bożego Miłosierdzia pod przewodnictwem naszego chóru, następnie na Sumę Odpustową i procesję rezurekcyjną, którą poprowadzi ks. kanonik Rafał Dettlaff.

Dzisiejszą niedzielą rozpoczynamy w Polsce Tydzień Miłosierdzia. Z tej racji w dniu dzisiejszym przeprowadzana jest kwesta na potrzeby Caritas.

W kalendarzu liturgicznym jutro przypada uroczystość Zwiastowania Pańskiego. Z tej racji na Mszy św. o godz. 18.00 będzie można złożyć przyrzeczenia Duchowej Adopcji Dziecka Poczętego.

W pozostałe niedziele wielkanocne procesje rezurekcyjne odbywać się będą o 8.00.

Przy wyjściu można nabyć u ministrantów nowy numer „Gościa Niedzielnego” i nasz parafialny biuletyn oraz wziąć za darmo gazetkę promującą działalność Caritas.

Życzenia świąteczne naszej parafii przystali wojewoda pomorski Dariusz Drelich, poseł na Sejm RP Jan Klawiter, Michał Kowalski - dyrektor COS Cetniewo.

Można jeszcze przynosić fanty na festyn parafialny. Zachęcamy dzieci aby w domu zrobiły prace które mogłyby posłużyć na fanty: wazoniki, rysunki na szkle, ramki.

14 kwietnia o godz. 14.00 w salce na plebanii spotkanie dla wszystkich, którzy chcieliby się włączyć w prowadzenie festynu (chodzi o część garmazeryjno-fantową).

W środę pożegnaliśmy naszego najstarszego parafianina + Czesława Potrykus z ul. Górniczej.

Trwając w radości płynącej ze zmartwychwstania Chrystusa i wdzięczności za obfity dar Bożego Miłosierdzia, przyjmijmy Boże błogosławieństwo.